ΠΟΛΥΦΗΜΙΑ

NOBILISS: AMPLISS: VIRI

DN:

FRID: ZAMELII

Poëtæ, & Reip: Elbing: Cos:

Clariss:

Doloris ac amoris contestandi causâ

ab amicis scripta.

ELBINGÆ

Typis ACHATII CORELLII 1647.

I.

T*Ene etiam Mors dira rapit, Mors blanda, Poëtam,*
ZAMELI, qvalem haud Prußica Terra tulit?
Qvid dicam? Terris satis est fulsiße Poëtam:
In Cœlo meliùs nostra Poësis ovat.

II.

ZEMA est Hebræis Germen. Te nobile Nomen
ZAMELI exornat, Vitaq́ꝫ Morsq́ꝫ probat.
Adjectum est EL divinum. Nunc crescis in Ipso,
Qvem Nomen signat, Vitaq́ꝫ Morsq́ꝫ, DEO.

Johannes Theodorus à Tschesch.
Dantisci.

Zᾱ-melius Ζαμέλης, (ZEMA-EL) ZAMELIUS audit?
Atqve suis *Musis tale* qvid ingeminat:
Muta quid, ah! mea MUSA, *siles*? qvid pulchra moraris?
An dormis? nunquid Mors mea Vita tua est?
Mors tua Vita mea est, ZAMELI, MUSA sub infert;
FAMA, loquor, dicit, dùm tua *MVSA silet.*
Nempè perennis erit Tua FAMA, & MUSA superstes,
VISTULA dùm rapidas in Mare volvet aquas.
DRUSA Borusséos dùm tinget flumine campos,
ZAMELIUS clarùm VIVET in ore Virùm.
O Elbinga! PATRES fas est lugere SENATUS
Qvos tibi, dum dormis, tàm cita Mors rapuit.
Evigila! evigila! quòd si, quid FATA propinent,
Nescis, sublatos respice prona DEOS!

Abraham de Frankenberg
ad
Ostium Vistulæ P.

FUnebrem ducunt pompam, pullataq; turba,
Subſequimur, Proceres longoq; boni ordine Cives
Teſtamur vultu geſtuq; habituq; dolorem,
Ferales ululant campanæ turribus altis,
Res loquitur functo præſtari juſta Zamilæ.
Pruſsia quem magno, quem magno Elbinga redemtum
In vivis cuperent, quibus unus Græcia qvicquid,
Qvicquid habet tellus pulchri doctiq; Latina,
Intulit, atq; ſuo peperit de nomine nomen.
Nunc decus amiſſum lugent fruſtraq; repoſcunt,
Curia noſtra gemit reſciſsâ parte Senatus.
Ipſe pater Phœbus dilecti funera Vatis
Cernere poſſe negans ſe nubibus occulit atris.
Adſunt Pieriæ lacerâ ſed veſte ſorores
Ad tumulum, ſparſis fædantes ora capillis
Et fluidis vultum lachrymis, nullus decor illis,
Non lyra, non cytharæ ſunt, barbita nulla videntur.
In cantum faciles qvondam invitante Poëtâ.
Ultrà ſingultûs vix qvicquam poſſe fatentur.
Tu tamen ô Patria, ô Vati chariſsima DRUSIS,
Qvæ magni cineres nunc condis & oſſa ZAMILÆ,
Talia dic plorans & verba inſcribe ſepulchro:
Hic Parnaſſæi jacet (& mea) gloria Phœbi
Pruſsiaciq; ſoli ſaxum premit ora diſerta,
Aſt immortalis ſe tollit ad æthera virtus.
Mantua Vergilio qvantum, Verona Catullo,
Tantum Elbinga Tibi debet divine ZAMILA.
Nempè tuas laudes cantu celebrare perenni
Qvi potuit, nomenq; tuum diffundere mundo,
Huic ſaltem iſta velis pro multis reddere pauca.

Intereà

Interea (latè volitans Regumq; Ducumq;
Atq; domos Procerum penetrans, qvos carmina mulcent
Zamilæ) totum narrabis Fama per orbem.
Magna Viri merita & jacturam in funere tanti.
Jam ſylvas etiam, jam lucos, antra moveri
Audio, jam fontes & raucos adſtrepere amnes.
ZAMILEN monteſq; vocant valleſq; ZAMILEN,
ZAMILEN : et Oreades, (heu) Dryadeſq; puellæ,
Et Nymphæ pratis, & triſti Najades ore,
Et qvæ præterea celebrantur Nomina rure,
ZAMILEN clamant, non reſpondente Zamile,
Ceu qvondam, notas audire ac reddere voces
Cum licuit, vireſq; & Vatis vita ſinebant.
ZAMILEN Elbinga ſonat, ſonat ipſe Nogatus,
Et notum reſonat Lechæus Viſtula Nomen.
Conſcius & noſtri cum Habo Bregela doloris
Fata Viri latè narrant, Thetis ipſa qverelas
Accipit, ac magno reboans cum murmure reddit.

Zamilophilus.